

Stillingerne bort — og en Udgift af 21,031,880 Rd.; men efter Bruttoopstillingen viser det sig, at der var en Indtægt af 28,849,551 Rd. og en Udgift af 28,795,519 Rd. Det er en Oplysning, som maa være hærfkommen for Statteyderne i hele Landet. So mere det træder frem, hvad Indtægten og Udgiften egentlig er, desto mere søger Opmærksomheden for, om der ikke skulde kunne indføres Besparelser paa nogle Punkter. Der er ogsaa en Opstilling af en anden Art, som det ligeledes vilde være saare ønskeligt at faae, og som Ingen bedre end Finantsministeren kan give; jeg mener en Sammenstilling af Udgifterne efter de forskellige Diemed, til hvilke de anvendes. Noget Saadant vilde være ønskeligt, navnlig for at man kunde se, om der er en Ugelighed i Udgifterne til de forskellige Diemed efter den Vigtighed, de have for Statslivet. Det er en Betragtning, som det har sin store Betydning at faae bragt paa det Nene, men det er vanskeligt for den enkelte Mand i Folkethinget at foretage en saadan Opstilling. Jeg vil t. Ex. nævne her, at der til Krigsvæsenet efter Statsregnskabet for forrige Finantsaar var anvendt en Sum af 6,546,183 Rd., hvoraf de 4,708,196 Rd. vare til Hærvæsenet, medens derimod 1,837,987 Rd. vare til Marinevæsenet, naar man har fradraget c. 161,000 Rd. som vedkomme Administrationsgrene under Marineministeriet, der ikke høre til Forsvæsenet, men vedkomme Lods-, Tyr- og Bagervæsenet. Naar man ser dette, kan man oplæse det Spørgsmaal, om alle Statens andre Diemed have faaet en lige saa god Pleie, som Krigs- og Marinevæsenet her have faaet. Naar man ser flygtig efter, vil man finde, at dette er en aldeles overvældende Udgift i Forhold til den Vigtighed, disse Grene kunne have for Statsstyrelsen, saaledes som jeg for min Part betragter Forholdene, og jeg kan jo her ikke tale om Andet end om mine Betragtninger deraf. — Dernæst vilde en saadan Opstilling ogsaa være vigtig med Hensyn til Forholdet imellem Ministeriet og Rigsdagen, idet det derved maatte kunne komme til en Overenskomst eller til Strid mellem disse to af Lovgivningsmagtens Faktorer, om hvilke Formaal der havde faaet for Meget, og hvilke der havde faaet for Lidt. Saadanne Vættelsesmidler vilde i høj Grad gavne især et mypalgt Folkething og vilde maaste ogsaa give Anledning til en bedre Samvirken imellem Rigsdagen og Regjeringen i det Hele taget; men jeg skal i Dvrigt bemærke, at disse Midler naturligvis ikke ere tilstrækkelige til paa Grundlag deraf at sælde en rigtig Dom over Budgettet. Der er et Punkt, som er det vigtigste af alle, og det er at kjende Regjeringens Politikk; thi det er dog den, der styrer det Hele, og som tildele enhver Del af Forvaltningen de Midler, som Regjeringen efter sin Hovedbetragtning af Statens Opgave i Diebliffet anser for at være nødvendige; men med Hensyn dertil kan der jo være Strid imellem Representationen og Regje-

ringen. I ethvert Fald er det ønskeligt, at der er Klarhed i, hvorledes Forholdet stiller sig. Det kan imidlertid tænkes, at Regjeringen, uagtet jeg nu synes, at den Udgift, jeg før nævnte til Hæren og Flaaden, er meget stor for Landet, ja altfor stor, kunde oplyse os om, at vor politiske Stilling var en saadan, at det er en Nødvendighed at gjøre den, og da er det en Selvfølge, at jeg, som enhver anden dansk Mand, maatte støtte Regjeringen og maatte bevilge, hvad der var uundgaaelig nødvendigt. Men jeg skal senere nærmere komme ind paa dette Spørgsmaal. — Førrigt er der i Gaar blevet omtalt en Del af de Stridspunkter, som i mange Aar have ligget for imellem Regjeringen og Folkethinget, og imellem Folkethinget og Landsthinget, navnlig Spørgsmaalet om paa Finantsloven at optage visse Statsindtægter og Udgifter, som ikke nu findes der. Der har været en meget lang Strid derom; den har omtrøvet været, lige fra vi fik Forfatningen og indtil denne Dag, men det forekommer mig, at Udviklingen i den senere Tid, og navnlig siden vi fik en færlig Forfatning for Fællesanliggenderne, er gaaet i en endnu uheldigere Retning for den Betragtning, til hvilken jeg slutter mig, end Tilfældet var forud for den Tid. Der er i det senere Par Sessjoner fremkommet forskellige Udtalelser fra Mand, som dels ere Medlemmer af Regjeringen, dels staa den nær, hvilke Udtalelser vise Grundtanken i den Modstand, der har været gjort imod Begjeringen om Optagelsen af disse Poster paa Finantsloven. Jeg sigter her navnlig til en Udtalelse af den sidstafgaaede Finantsminister, hvorved han gjorde gjældende, at Tienderne ikke kunde optages paa Finantsloven, uden at der var gaaet en almindelig Lov forud, som havde ordnet hele Forholdet dermed, idet Tienderne hørte til, hvad han kaldte en Statsindtægt i videre Betydning, som ikke var underkastet Bevillingsmyndighedens Naadighed paa samme Maade som de Statsindtægter og Statsudgifter, der kunne siges at være dette i snevrere Betydning. Han gjorde opmærksom paa, at dette ved den første Finantslovs Behandling i vor Representation blev slaaet fast som en Betragtning, der burde følges, og han tilføiede, at det nu havde 22 Aars Hævd for sig. Han blev omstændelig indbegaaet ved den Leilighed, og jeg skal ikke fordybe mig videre deri, men kun bemærke, at det ogsaa med Rette blev gjort gjældende, at selv om denne Betragtning var fremhævet i det første Finantsudvalg og var fulgt i 22 Aar, var det dog ikke af bindende Betydning ligeoverfor de kommende Rigsdage; thi det var ikke nogen grundlovmæssig Fortolkning af Grundlovsbestemmelsen i den Paragraf, som angaar Optagelsen af Statens Indtægter og Udgifter paa Finantsloven. Dersom det ikke i og for sig er rigtigt, at Tienderne blive udenfor Finantsloven, maa og skulle de optages derpaa i Hensind til Grundlovens Bestemmelse, og den nævnte Praxis kan ikke betage Rigsdagen